

Sygn. akt V GC 1249/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Dawid Kobus
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Chechłowska-Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2022 r. w Toruniu

na rozprawie w postępowaniu w sprawach gospodarczych

sprawy z powództwa **M. P. (NIP (...))**

przeciwko pozwanemu: **Stowarzyszenie Grupa (...) z siedzibą w T. (KRS (...))**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19 000,00 zł (dziewiętnaście tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 września 2021 r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałej części
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 950,00 zł (dziewięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,
- nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1000,00 zł (tysiąc złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki postępowania.

Sygn. akt V GC 1249/21

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 5 sierpnia 2022 r.

Powód M. P., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), wystąpił z powództwem przeciwko pozwanemu Stowarzyszenie Grupa (...) z siedzibą w T. o zapłatę kwoty 38.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (k. 3-8).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 10 października 2019 roku strony zawarły umowę, na podstawie której powód zobowiązał się do wykonania programu artystycznego w dniu 11 sierpnia 2020 roku w miejscowości J., a pozwany zobowiązał się zapłacić honorarium w wysokości 38.000 zł. W związku ze stanem epidemii strony w dniu 23 lipca 2020 roku zawarły aneks do powyższej umowy, na mocy którego koncert został przeniesiony na dzień 14 sierpnia 2021 roku. W dniu 8 sierpnia 2021 roku powód przygotował niezbędne informacje związane z przeprowadzeniem koncertu i drogą mailową przekazał je pozwanemu, a następnie wystawił fakturę na kwotę 38.000 zł. Następnego dnia pozwany poinformował powoda telefonicznie, że wydarzenie nie odbędzie się z uwagi na panującą epidemię C.-19.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty umówionego honorarium, uznając, że niewykonanie umowy leżało wyłącznie po stronie pozwanego, a powód był w pełni gotowy ją wykonać. Pozwany odmówił zapłaty, powołując się na § 6 pkt 1 umowy, zgodnie z którym umożliwiono stronom rezygnację z wzajemnych roszczeń m.in. w przypadku wystąpienia siły wyższej.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu w sprawie sygn. akt V GNc 2817/21 wydał w dniu 29 listopada 2021 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu (k. 36).

Pozwany w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego (k. 46-49).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż był organizatorem imprezy pod nazwą (...), w ramach której przewidziany był m.in. występ zespołu powoda. Impreza ta miała charakter imprezy masowej, a zatem ze względu na zakaz organizowania takich imprez w stanie pandemii, nie mogła się ona odbyć. Jednocześnie pozwany zaprzeczył, by w 2021 roku zorganizował jakikolwiek koncert wskazany przez powoda.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie (k. 58-59).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 października 2019 roku Zespół (...), reprezentowany przez M. P. (...) zawarł ze Stowarzyszeniem Grupa (...) z siedzibą w T. (...) umowę, na podstawie której Wykonawca zobowiązał się do wykonania programu artystycznego w dniu 15 sierpnia 2020 roku w miejscowości J. podczas wydarzenia o nazwie (...), a Organizator zobowiązał się do zapłaty honorarium w wysokości 38.000 zł.

Stosownie do § 6 umowy wskazano, że „Strony nie będą rościły wobec siebie żadnych odszkodowań finansowych w przypadku zaistnienia: klęski żywiołowej, śmierci lub choroby któregokolwiek z członków zespołu, strajków i innych przejawów siły wyższej. Strony dopuszczają możliwość zmiany terminu występu na wniosek Wykonawcy przekazany pisemnie Organizatorowi na maksimum 30 dni przed koncertem”.

Zgodnie z § 8 ust. 4 umowy w przypadku odstąpienia przez Organizatora od umowy, zobowiązany był on zapłacić Wykonawcy karę umowną w wysokości równej 50% ustalonego wynagrodzenia.

W związku ze stanem epidemii C.-19 strony w dniu 23 lipca 2020 roku zawarły aneks do powyższej umowy, zmieniając datę koncertu na dzień 14 sierpnia 2021 roku.

(dowody: umowa z dnia 10 października 2019 r., k. 14-15; aneks nr (...) do umowy koncertowej, k. 16; korespondencja mailowa stron, k. 18v-19v; dowód z przesłuchania powoda M. P. na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2022 r. 00:04:49 – 00:36:54 nagrania, k. 104v)

M. P. w dniu 8 sierpnia 2021 roku wystawił pozwanemu fakturę proforma nr (...) na kwotę 38.000 zł netto (46.740 zł brutto) tytułem wynagrodzenia za koncert z dnia 14 sierpnia 2021 roku, z terminem płatności w dniu 10 sierpnia 2021 roku.

Powyzsza faktura została przesłana pozwanemu drogą mailową w dniu 8 sierpnia 2021 roku, nadto powód przesłał pozwanemu niezbędne informacje związane z przeprowadzeniem koncertu.

Następnego dnia pozwany poinformował telefonicznie powoda, że wydarzenie (...) nie odbędzie się z uwagi na panującą epidemię C.-19.

W wiadomości mailowej z dnia 10 sierpnia 2021 roku J. B. (prezes zarządu pozwanego) poinformował M. P., że nie uznaje przesłanej faktury, powołując się na § 6 ust. 1 umowy (siła wyższa - pandemia koronawirusa) oraz nieważność umowy (art. 387 § 1 k.c.).

W piśmie z dnia 17 sierpnia 2021 roku powód, reprezentowany przez pełnomocnika, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 38.000 zł w związku z niewykonaniem umowy z dnia 10 października 2019 roku.

(dowody: faktura, k. 17; korespondencja mailowa stron, k. 18-18v, k. 20-20v; odpowiedź na wiadomość wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki, k. 31-33v; dowód z przesłuchania powoda M. P. na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2022 r. 00:04:49 – 00:36:54 nagrania, k. 104v)

W dniu 24 stycznia 2020 roku Stowarzyszenie Grupa (...) z siedzibą w T. zawarł z Miejskim Ośrodkiem (...) w J. umowę, której przedmiotem było zorganizowanie przez pozwanego pokazów lotniczych pod nazwą (...), będących częścią imprezy masowej (...) w terminie 14-15 sierpnia 2020 roku na terenie gminy J.. Festiwal ten nie odbył się w 2020 ani 2021 roku.

(dowody: umowa z dnia 24 stycznia 2020 r., k. 91-95; zeznania świadka M. L. złożone na rozprawie w dniu 27 maja 2022 r. 00:15:05 – 00:33:01 nagrania, k. 77v; zeznania świadka M. B. złożone na rozprawie w dniu 27 maja 2022 r. 00:34:18 – 01:04:27 nagrania, k. 77v; dowód z przesłuchania J. B. na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2022 r. 00:43:33 – 01:04:31 nagrania, k. 104v)

W dniu 14 sierpnia 2021 r. w miejscowości J. odbyło się Święto (Wszystkich) J. organizowane przez Miejski Ośrodek (...) w J.. W czasie tejże imprezy odbył się m.in. spektakl Teatru K. w jeziorańskiej fosie, koncert M. W, C. N., (...) el grupo F., zaś gwiazdą wieczoru był M. N. odbył się stand-up A. (...) J. oraz „potańcówka”. W czasie trwania tejże imprezy uczestniczyło w niej łącznie ok. 200-400 osób.

(dowody: wydruki z stron internetowych: k. 21-30, zeznania świadka M. B. złożone na rozprawie w dniu 27 maja 2022 r. 00:34:18 – 01:04:27 nagrania, k. 77v)

W dniu 14 sierpnia 2021 r. obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U.2021.861 z dnia 2021.05.06) zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 lipca 2021 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U.2021.1262 z dnia 2021.07.09). Zgodnie z § 1 rozporządzenia „Ustala się, że obszarem, na którym wystąpił stan epidemii wywołany zakażeniami wirusem (...)2, jest terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.” § 26 ust. 15 i 16 rozporządzenia wskazywał co następuje:

„15. Do dnia 31 sierpnia 2021 r. zakazuje się organizowania i udziału w innych niż określone w ust. 1-1b zgromadzeniach, w tym imprezach, spotkaniach i zebraniach niezależnie od ich rodzaju, z wyłączeniem:

1) spotkań lub zebrań służbowych i zawodowych;

2) imprez i spotkań do 25 osób, które odbywają się w lokalu lub budynku wskazanym jako adres miejsca zamieszkania lub pobytu osoby, która organizuje imprezę lub spotkanie; do limitu osób nie wlicza się osoby organizującej imprezę lub spotkanie oraz osób wspólnie z nią zamieszkujących lub gospodarujących;

3) **imprez i spotkań do 150 osób, które odbywają się na otwartym powietrzu** albo w lokalu lub w wydzielonej strefie gastronomicznej sali sprzedaży, o których mowa w § 9 ust. 15 pkt 2;

4) zgrupowań, spotkań lub zebrań związanych z realizacją zadań mających na celu zwalczanie lub zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych zwierząt, w tym zwierząt wolno żyjących (dzikich).

16. **Do liczby osób**, o której mowa w ust. 10 pkt 1, ust. 10a pkt 1, ust. 10b pkt 1 i **ust. 15 pkt 2 i 3, nie wlicza się osób zaszczepionych przeciwko (...)19.**

(okoliczność bezsporna i nie wymagająca dowodu).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, jak również w oparciu o dowód z zeznań świadków oraz dowód z przesłuchania stron.

Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony, a również Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania ich autentyczności.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. w zw. z art. 458⁵ § 4 k.p.c. pominął wniosek dowodowy strony pozwanej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z filmu podsumowującego koncert w U. w 2019 roku, uznając, że dowód ten pozostawał spóźniony, nadto zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania i miałby wykazać fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Również zastrzeżenia sądu budziła forma przeprowadzenia dowodu – włączenie nagrania na telefonie reprezentanta strony pozwanej, nie zaś dołączenie tegoż nagrania na nośniku danych celem umożliwienia załączenia nagrania do akt sprawy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. L. i M. B., bowiem pozostawały jasne, spójne i wyczerpujące. Jednocześnie w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania im wiarygodności.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania powoda M. P. oraz J. B. – prezesa zarządu pozwanego. W spójny i wyczerpujący sposób przedstawili bowiem zasady i przebieg współpracy stron.

Na gruncie niniejszej sprawy bezsporny pozostawał fakt związania stron umową z dnia 10 października 2019 roku dotyczącą zorganizowania koncertu K. B. w miejscowości J., następnie aneksowaną w dniu 23 lipca 2020 roku w zakresie zmiany terminu wydarzenia. Poza sporem pozostawała nadto okoliczność, że koncert ten faktycznie się nie odbył. Kwestię sporną stanowił natomiast obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 38.000 zł tytułem wynagrodzenia za organizację koncertu. Powód wskazywał, iż był gotowy do wykonania przedmiotu umowy, a pozwany na kilka dni przed koncertem poinformował powoda, że wydarzenie nie odbędzie się z uwagi na panującą epidemię C.-19. Pozwany z kolei podnosił, że przedmiotowy koncert był jedynie częścią imprezy masowej pod nazwą (...), zaś z racji zakazu organizowania tego typu imprez, koncert nie mógł dojść do skutku. Pozwany powoływał się przy tym na zapis umowy, zgodnie z którym strony nie mogły rościć wobec siebie żadnych odszkodowań finansowych w przypadku zaistnienia siły wyższej (§ 6 ust. 1 umowy). W ocenie pozwanego taką siłą wyższą stanowiła pandemia koronawirusa i związane z nią obostrzenia.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, iż zgodnie z art. 627 k.c. umowa o dzieło jest umową, przez którą przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, zamawiający zaś zobowiązuje się do zapłaty wynagrodzenia. Umowa o dzieło kreuje zobowiązanie rezultatu. Rezultat ten ma charakteryzować się indywidualnością, co oznacza, że ma zostać nie tylko określony, ale także zindywidualizowany. Strony umowy o dzieło zmierzają do osiągnięcia zamierzonego i konkretnego skutku, jakim jest wykonanie dzieła. Zachowanie należytej staranności przy wykonywaniu dzieła nie wystarcza dla prawidłowego spełnienia świadczenia przez przyjmującego zamówienie, jeżeli skutek w postaci wykonania dzieła nie został osiągnięty. Zobowiązanie do wykonania oznaczonego dzieła stanowi element charakterystyczny umowy o dzieło, pozwalający odróżnić ją od innych umów zaliczanych w ramach typologii kodeksowej do kategorii świadczenia usług. Pojęcie dzieła nie zostało zdefiniowane w kodeksie cywilnym, a ustalenie ścisłego desygnatu tego terminu pozostawiono doktrynie i orzecznictwu, które wskazują, że dzieło jako rezultat pracy fizycznej lub umysłowej ma następujące cechy: charakter materialny, względnie niematerialny ucieleśniony materialnie; dostatecznie oznaczony, zindywidualizowany; samoistny; obiektywnie możliwy do osiągnięcia. W typowej postaci wykonanie dzieła polega na uzyskaniu rezultatu materialnego, polegającego na wytworzeniu rzeczy nowej, dokonaniu zmian w istniejącej już rzeczy, w tym na naprawie, przerobieniu (ulepszeniu lub przystosowaniu do innego przeznaczenia), względnie rozbudowie (połączeniu z innymi rzeczami,

dodaniu części składowych lub przynależności) – P. D., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom IV. Zobowiązania. Część szczegółowa, pod. red. J. G., (...), 2017.

Rozpatrując zarzut pozwanego dotyczący siły wyższej z powodu pandemii C.-19, należy poczynić pewne rozważania na natury ogólnej.

Pojęcie siły wyższej nie zostało zdefiniowane w kodeksie cywilnym, jednak nie budzi wątpliwości fakt, iż zasadniczo przyjęte przez strony ujęcie i zakres okoliczności mieszczących się w ramach siły wyższej odpowiada powszechnemu jej rozumieniu w doktrynie i orzecznictwie. Ponadto nie budzi wątpliwości możliwość umownego ustalenia okoliczności, które strony uznają za siłę wyższą, których wystąpienie może powodować powstanie określonych umownie skutków prawnych między stronami (inter partes) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt V CSK 59/18, LEX nr 2642809).

W rozumieniu prawa cywilnego, siła wyższa jest to zjawisko, zdarzenie, sytuacja lub stan o określonych cechach, które muszą wystąpić łącznie. Za siłę wyższą można uznać okoliczności, które obiektywnie mają charakter: zewnętrzny (tj. pochodzą spoza danej osoby), nadzwyczajny (tj. są rzadkie i trudne do przewidzenia), przemożny (tj. są „nie do opanowania” w oparciu o dostępne środki). Przyjmuje się w literaturze, że obecne zjawisko koronawirusa co do zasady spełnia te kryteria i jest siłą wyższą. Oczywiście, nie każda indywidualna sytuacja będzie możliwa do uwzględnienia jako skutek siły wyższej i nie zawsze skuteczne będzie powołanie się na działanie tego zjawiska. Dlatego każda osoba, która uważa za stosowne odniesienie do swojej sytuacji argumentu siły wyższej musi udowodnić, że takie zjawisko zaistniało, oraz wykazać kiedy, gdzie i w jakim zakresie miało miejsce. Jednocześnie pomiędzy konkretnymi okolicznościami, które można zakwalifikować jako siłę wyższą a sytuacją osoby która się na to powołuje, musi zachodzić związek przyczynowy. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII GC 236/21, źródło: (...) [dostęp 30.08.2022 r.](#)).

W przedmiotowej sprawie, to nie stan epidemii (...)19 powodował niemożność wykonania programu artystycznego przez zespół (...) w dniu 14 sierpnia 2021 r. w miejscowości J.. W przeciwieństwie do siły wyższej w postaci powodzi, trzęsienia ziemi, huraganu te zjawiska w sposób fizyczny uniemożliwiały by wykonanie umowy w miejscu i czasie wskazanym w umowie. Należy również zwrócić uwagę, że w 2021 r. zdarzenie to nie miało już charakteru nadzwyczajnego (trudnego do przewidzenia, skoro stan ten trwał od ponad roku, a nadto same strony umowy zawarły aneks do pierwotnej umowy z tej przyczyny zmieniając datę wykonania dzieła) ani przemożnego. Co do przemożności należy bowiem wskazać, iż występ artystyczny mógł się odbyć dla 150 osób, a nawet nieograniczonej liczby osób, pod warunkiem ich zaszczeniania przeciwko (...)19 (por. § 25 ust. 16 rozporządzenia). Wątpliwości sądu budzi rozumienie całego okresu „pandemii (...)19” jako okresu o takim samym nasileniu czynników zagrożenia, a nadto w oderwaniu od sił natury. To bowiem nie choroba zakaźna powodowała niemożność odbycia imprez masowych, a jedynie działalność Państwa Polskiego i akty władzy w postaci wydawanych rozporządzeń Rady Ministrów wprowadzających określone zakazy i nakazy. Jakkolwiek rozporządzenie Rady Ministrów może być utożsamiane z działaniem sił wyższej, to trudno doszukiwać się w § 6 ust. 1 umowy wskazania, iż strony za przejaw działania siły wyższej uznały akty władzy państwowej. W szczególności zapobiegliwe i działające z należytą starannością strony jako podmioty gospodarcze winny w aneksie nr (...) z dnia 23 lipca 2020 r. zmodyfikować § 6 ust. 1 umowy w nawiązaniu do aktów władzy państwowej dla daty odbycia się koncertu, czego nie uczyniły. Wszystkie te okoliczności spowodowały, iż w ocenie sądu niewykonanie umowy nie było rezultatem siły wyższej, a decyzji ekonomiczno-biznesowej strony pozwanej.

Po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż powództwo było uzasadnione w części. Należy wskazać, iż strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 38.000 zł tytułem umówionego wynagrodzenia za wykonanie programu artystycznego (koncertu) w dniu 14 sierpnia 2021 roku w miejscowości J.. Wprawdzie przedmiotowy koncert nie odbył się, to jednak powód twierdził, że był gotowy do wykonania umowy, zaś przeszkoda w jej wykonaniu wystąpiła wyłącznie po stronie pozwanego. Pozwany na kilka dni przed dniem zaplanowanego koncertu poinformował powoda, że nie odbędzie się on z uwagi na panującą epidemię C.-19. Pozwany powoływał się przy tym na § 6 ust. 1 umowy, zgodnie z którym umożliwiono stronom rezygnację z wzajemnych roszczeń m.in. w przypadku siły wyższej. Jednocześnie pozwany wskazywał, że koncert K. B. stanowił

część imprezy masowej (...), zaś organizacja tego typu imprez była w tamtym czasie (sierpień 2021 roku) zabroniona ze względu na pandemię (...)19. Należy wskazać, iż z literalnego brzmienia przedmiotowej umowy nie wynika wprost, że program artystyczny – koncert K. B. stanowił imprezę masową czy też miał odbyć się w ramach innej imprezy masowej, tj. (...). W umowie tej powołano się jedynie na (...), przy czym w dniu jej zawarcia (10 października 2019 roku) pozwany nie miał jeszcze podpisanej z Miejskim Ośrodkiem (...) w J. umowy na (...). W ocenie Sądu istotne znaczenie ma to, co zostało wyrażone w umowie łączącej strony, gdyż to właśnie umowa winna być wyrazem woli i konsensusu stron (por. art. 65 k.c.). Z kolei reszta omówieni dotyczących charakteru umowy czy zawarcia jej w cyklach imprez jest jedynie domysłem strony pozwanej. Sąd nie neguje, że przedmiotowy koncert winien stanowić część większej imprezy, bowiem byłoby to usprawiedliwione ekonomicznie i organizacyjnie. Jednakże rodzaj i charakter imprezy nie został objęty konsensusem stron, wyrażonym następnie w postanowieniach umowy. Skoro zatem koncert zaplanowany na dzień 14 sierpnia 2021 roku nie wymagał zgodnie z treścią umowy charakteru imprezy masowej (nie określono minimalnej liczby uczestników), to mógł się on odbyć w tymże terminie. W ocenie Sądu pozwany, informując powoda o braku możliwości odbycia się koncertu (telefonicznie w dniu 9 sierpnia 2021 roku oraz drogą mailową dnia następnego), odstąpił od przedmiotowej umowy. Wypada podkreślić, że w umowie przewidziano możliwość odstąpienia od niej przez każdą ze stron (§ 8). Sąd uznał przy tym, że możliwe było odstąpienie od umowy w dowolnej formie, w tym w formie dokumentowej czy też drogą telefoniczną. Po pierwsze, zawarte w art. 74 § 4 k.c. wyłączenie formy ad probationem w odniesieniu do czynności prawnych w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami modyfikuje w obrocie dwustronnie profesjonalnym przewidziane w art. 77 k.c. reguły dotyczące formy czynności następczych. Zmiana, uzupełnienie lub rozwiązanie umowy zawartej w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami w formie pisemnej zwykłej, dokumentowej lub elektronicznej może nastąpić w dowolnej formie, chyba że strony umowy pierwotnej zastrzegły inną formę szczególnej umowy modyfikującej lub rozwiązującej albo przewidziały skutek ad solemnitatem w wypadku niedochowania wymaganej formy umowy modyfikującej lub rozwiązującej. W dowolnej formie może być również wykonane w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami prawo odstąpienia od umowy albo jej wypowiedzenia (zob. J. Sadowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2 (art. 56–125), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 77, LEX). Po drugie, zgodnie z § 9 ust. 1 umowa wymagała zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności jedynie dla zmiany umowy. Z uwagi zatem na skuteczne odstąpienie od umowy przez stronę pozwaną, zobowiązany jest on do zapłaty na rzecz powoda kary umownej w wysokości równej 50% ustalonego wynagrodzenia, co wynika wprost z § 8 ust. 4 umowy w zw. z art. 483 § 1 k.c. i art. 484 § 1 zd. 1 k.c. Tym samym pozwany pozostaje zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 19.000 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 września 2021 roku do dnia zapłaty (pkt 1 sentencji wyroku). W pozostałej części Sąd oddalił powództwo w szczególności wobec § 8 ust. 4 umowy w zw. z art. 484 § 1 zd. 2 k.c. (pkt 2 sentencji wyroku). Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano na podstawie art. 481 § 1-2 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu.

W przedmiocie kosztów postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zdanie pierwsze, które in fine stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez każdą ze stron należała kwota 3.617 zł stanowiąca opłatę za czynności profesjonalnego pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – koszty te się równoważą. Ponadto powód poniósł koszt opłaty sądowej od pozwu w wysokości 1.900 zł. Mając na uwadze fakt, że każda ze stron przegrała w 50%, pozwany był zobowiązany zwrócić powodowi połowę tej kwoty, tj. 950,00 zł.

N. w punkcie 4. sentencji wyroku, na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 755 ze zm.) w zw. z art. 84 ust. 2 tejże ustawy Sąd nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa - Sądowi Rejonowego w Toruniu kwotę 1.000,00 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki postępowania.